

CALEA ÎNĂLȚĂRII

„EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECĂT PRIN MINE”.
(Ioan 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
anul I, nr. 1, septembrie, 2009

CUPRINS:

Editorial	pag. 1
Începutul anului bisericesc	pag. 2
Cuvânt la Duminica a XIII-a după Rusalii	pag. 2
Taina nașterii tale, Fecioară	pag. 3
Cuvânt la Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci	pag. 4
Poesis	pag. 4
Înălțarea Sfintei Cruci	pag. 5
Cuvânt la Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci	pag. 6
„Eloi, Eloi, lama sabahtani?”	pag. 6
„Lăsați copiii să vină la Mine...” – pagina copiilor	pag. 7
Cuvânt la Duminica a XVIII-a după Rusalii	pag. 8
Actualitate parohială: - Despre Grupul parohial de tineret „Înălțarea Domnului”, Tg.-Jiu	pag. 8

„**Biserica este loc de vindecare**, nu loc de judecată a sufletelor. Biserica nu osândește păcatele, ci oferă iertarea lor. Nimic nu ne face viața mai frumoasă decât bucuria de a simți că facem parte din Biserică. **În Biserică**, oamenii curați dobândesc bucuria, cei supărați, liniștea, iar cei măhniți, bucuria. În Biserică, cei chinuți află mângâiere, iar cei oboșiți află odihnă.

Domnul spune: **Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.** (Matei 11, 28)

Ce se află pe lumea aceasta mai dorit și mai frumos ca aceste cuvinte? Domnul te cheamă în Biserică la un prânz bogat. Te ia de la chinuri la odihnă și de la necazuri la mângâiere. Te scapă de povara păcatelor tale. El vindecă supărarea și tristețea prin bucurie”.

(Sfântul Ioan Gură de Aur – **Problemele vieții**)

Biserica Înălțarea Domnului, din Târgu-Jiu
(zona Paralela 45)

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (**Psalmi**, 83, 4)

BUNAVENIRE

Periodicul parohial **Calea Înălțării** ia ființă din necesitatea de a cunoaște viața Bisericii și Liturgia ca „taine ale Împărăției”, căci în perspectiva teo logului Alexander Schmemmann „întreaga Biserică, atât ca instituție, cât și ca viață, nu are alt fundament, conținut și scop decât acela de a comunica realitatea transcendentă a Împărăției lui Dumnezeu, realizabilă din această lume (*in statu vitae*), prin experiența iubirii și prin comuniune”.

Se dorește o înțelegere profundă și vie a cuvântului evanghelic, așa cum a fost predat de Însuși Mântuitorul și dimensionat „în duh și-n adevăr” (Ioan 4, 23) peste spații și-n timp, astfel încât să se explicitizeze în mod responsabil că duhul comunitar al Bisericii adevărate, păstrat în Ortodoxie, este singurul în măsură să dea timpurilor care vin soluții eficiente problemelor morale și de etică socială.

Vom propune o terapie ortodoxă sau o psihologie pastorală și un misionarism asumat conștient, cu vederi mai noi și juste asupra omului, înțeles nu doar ca întreg, în comuniunea sa ființială cu Dumnezeu, ci și ca parte ce se dăruiește permanent, în sensul comunitar al vieții interpersonale în raport cu semenii.

Mesajul periodicului concentrează ideea și ne capacitează spre a o înțelege: că Biserica nu este o realitate egocentrică, ci o comunitate misionară, lucrătoare prin iubire și slujire, având ca scop mântuirea tuturor.

În numele colectivului redacțional, dorim ca lectura acestor pagini să ofere odihnă sufletească și folos duhovnicesc în spirit duminical și în sensul cuvintelor scripturistice: „Veniți la Mine, voi cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.” (Matei 11, 28)

REDAȚIA

INVITAȚIE

Întrucât s-au finalizat lucrările de executare a picturii, în data de **20 septembrie 2009**, va avea loc slujba de resfintire a Bisericii noastre (sfințirea picturii). Slujba va fi oficiată de către **IPS PĂRINTE DR. IRINEU**, arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Olteniei, alături de un sobor de preoți.

Vă așteptăm să ne fiți alături la acest eveniment important din viața parohiei noastre!
Preot paroh Tănăsie Marius-Olivian
Preot Il Ionașcu Gheorghe

1 SEPTEMBRIE = ÎNCEPUTUL ANULUI BISERICESC

Sfânta Biserică serbează această zi, atât pentru că luna septembrie este considerată început al anului, când se aduce mulțumire lui Dumnezeu pentru roadele de peste an și se aduc rugăciuni pentru ca anul care începe să fie roditor, dar și ca zi în care Domnul Hristos a pus început propovăduirii Sale în lume.

În cinstea acestui eveniment, Biserica amintește de intrarea Domnului în sinagoga din Nazaret, unde dându-l-se cartea Prorocului Isaia, a aflat locul în care Mântuitorul și lucrarea Lui în lume sunt zugrăvite prin cuvintele: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați și să vestesc anul cel plăcut al Domnului. Și, închizând cartea și dându-o slujitorului, a șezut, iar ochii tuturor din sinagogă erau ațintiți asupra Lui. Și El a început a zice către ei: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre.” (Luca 4, 18-21)

Se cade ca într-o astfel de zi să aducem mulțumire pentru toate bunătățile primite de la Dumnezeu, astfel încât, folosindu-le după cuviință, să fim bineplăcuți Lui, umblând, cum spune Sfântul Apostol Pavel „întru înnoirea vieții.” (Romani 6, 4)

Extras din Proloagele, luna septembrie, ziua întâi

Duminica a XIII-a după Rusalii – 6 septembrie –

Lucrători în via Domnului / Pilda lucrătorilor celor răi
(Matei 21, 33-44)

„Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie și a împrejmuit-o cu gard; apoi a săpat într-înșea teasc, a clădit un tum de pază și a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe. Când a sosit vremea roadelor, a trimis pe slujitorii săi la lucrători, ca să ia partea lui de roade; dar lucrătorii, punând mâna pe slujitori, pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. Din nou a trimis pe alți slujitori, mai mulți decât cei dintâi, și le-a u făcut și aceluora tot așa. La urmă a trimis la ei pe fiul său, zicând: se vor rușina de fiul meu; însă lucrătorii viei, văzând pe fiul, a u zis între ei: acesta

este moștenitorul, veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători? l-a u răspuns: pe cei răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care-i vor da roadele la vremea lor. Iisus le-a zis: n-ați citit niciodată în Scripturi că piatra pe care au aruncat-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului? De la Domnul s-a făcut aceasta și este lucru minunat în ochii noștri. De aceea vă spun vouă că se va lua de la voi împărăția lui Dumnezeu și se va

da neamului care va aduce roadele ei. Și cine va a cădea pe piatra aceasta se va sfărâma; iar peste care va cădea ea, pe acela îl va spulbera”.

„În cele din urmă l-a trimis la ei pe fiul său”.

(Matei 21, 37)

Pericopa aceasta reprezintă o pildă rostită de Mântuitorul în Templul din Ierusalim, după intrarea Sa triumfală în Cetatea Sfântă, cu câteva zile înainte de pa timile, răstignirea și moartea Sa pe cruce. Are un caracter profetic întrucât prevestește lucruri referitoare la poporul evreu.

Pentru că este vorba de vie și de roade, să ne cercetăm pe noi înșine ca unii ce avem bucuria să primim Împărăția lui Dumnezeu, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „Urmașilor lui Avraam li s-a dat înfierea și slava și poruncile, darea Legii și slujba și Făgăduințele.”

Omul gospodar este Dumnezeu, și L-a numit pe El „om” pentru iubirea de oameni a lui Dumnezeu, iar gardul este Legea dată prin Moise ce îngrădea și oprea de păcate. Turnul este Biserica, iar lucrătorii sunt conducătorii iudei: preoții și învățătorii.

La vremea rânduită a trimis Dumnezeu pe sfinții proroci, servitorii Săi adevărați, pe care i-au bătut, i-au omorât și i-au împroșcat cu pietre.

După proroci, Dumnezeu a trimis la ei pe Unul Născut Fiul și Cuvântul Său, luând trup din Preacurata și Pururea Fecioara Maria, S-a făcut om desăvârșit, fiind în același timp și Dumnezeu desăvârșit. Dar pe Acesta, văzându-L arhierii și fariseii că tâlcuiește dumnezeieștile Scripturi și Legile lui Dumnezeu cu înțelepciune și cu har, L-au scos din mijlocul lor și din cetatea lor, L-au dus la locul Căpățânii și răstignindu-L pe Cruce, L-au omorât.

La auzul pildei acesteia, arhierii și bătrânii au tăcut, iar când li s-a spus: „Pe cei răi cu rău îi va pierde”, au zis: „Să nu fie!”.

Piatra aceasta de care vorbește Domnul și pe care n-au băgat-o în seamă ziditorii este Însuși Iisus Hristos, despre care dumnezeiescul Pavel spune: „Însuși Iisus este piatra cea din capul unghiului”.

Cum piatra ce unește pereții îi împreună, așa și Hristos unește cele două neamuri, iudeu și păgân, în Biserica Sa al cărui Cap este.

Minunată este zidirea Bisericii Sale pentru minunile nenumărate ce s-a u făcut într-Înșea, căci Ea a biruit pe vrăjmași și păstrează întreagă și curată dreapta credință.

Să ne străduim să fim lucrători vrednici de plata noastră, de răsplata ce ne-o va da la A Doua Venire, simțind bucuria mântuirii și împărăția pentru cei ce se străduiesc în via Sa.

Preot paroh Marius-Olivian TĂNASIE

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Cristian-Ioan Ghiran
- Elena-Ionela Neagoie
- Tiberiu Grigoriu;

Colaboratori:

- Magdalena Sabo

TAINA NAȘTERII Tale, Fecioară...

„Din pericopele evanghelice, de Dumnezeu insuflăte, nu avem nicio informație despre nașterea Maicii Domnului.

Biserica a preluat date despre viețuirea părinților Mariei și despre nașterea acesteia dintr-un fragment din secolul al II-lea al Protoevangeliei lui Iacob și cea a lui Pseudo-Matei, două apocrife, care cuprind lămurit informații de la contemporani, în legătură cu părinții și viața Sfintei Maria. În conformitate cu acestea, preacinstitul Ioachim și preacucernica Ana, fiind înaintați în vârstă, erau îndurerați din pricina lipsei de copii, fiindcă Ana era stearpă. Odată, cu prilejul unei mari sărbători, când Ioachim a vrut să-l aducă daruri lui Dumnezeu, preoții l-au alungat ca pe unul ce nu avea copii. Atunci a luat calea pustiei, unde, timp de 40 de zile s-a rugat, postind, cerându-l lui Dumnezeu să-i dăruiască un prunc. La fel și înțeleapta Ana se ruga în iatacul său, primind cu răbdare ocările slujnicilor ei, ca una ce nu avea copii. Cei doi soți au fost în curând vestiți că rugăciunea le-a fost ascultată. Ei au adus daruri de mulțumire lui Dumnezeu. Fiica ce s-a născut a primit numele Maria, iar la vârsta de trei ani a fost afierosită Domnului, după făgăduință și crescută la templu”.

(fragment din: *Maica Domnului în teologia și iconografia Sfinților Părinți*?, autor Teoclit Dionisiatul)

IMN NAȘCĂTOAREI DE DUMNEZEU

Cum te vom numi, cea ce ești plină de har?
 Cer, că ai răsărit Soarele Dreptății?
 Rai, că ai răsărit floarea nesticăciunii?
 Fecioară, că ai rămas curată?
 Maică Prea Sfântă,
 că ai avut în brațele tale
 pe Fiul, Dumnezeu tuturor...
 Toată iconografia este împodobită
 cu prea dulcele tău nume, Maria
 Toți Sfinții Părinți cugetau această minune a minunilor,
 pe tine, Stăpână Fecioară,
 adâncind taina nașterii tale neîntinate,
 virtuțile, sfințenia, bunătatea,
 neasemuita dragoste către Dumnezeu,
 iubirea ta către cei drepti,
 milostivirile tale către cei păcătoși,
 grija ta față de cei neștiutori,
 înalta ta smerenie,
 prin care ai atras din sânul Tatălui
 pe Fiul Lui Cel fără de ani,
 ca să-l dai trup!
 Tu însăși, Născătoare de Dumnezeu,
 te uimești și te miri.

(Monahul Teoclit Dionisiatul)

DIN EVANGHIILE SFINTILOR IOAN DAMASCIN LA PRĂZNICUL NAȘTERII MAICII DOMNULUI

„(...) O, însoțire sfântă a lui Ioachim și a Anei,
 primește cuvântul meu, închinat nașterii!

O, fiică a lui Ioachim și a Anei și Stăpână
 primește cuvântul păcătosului rob, adus cu
 fierbinte dorire și cinstitie, căci numai pe tine te-
 am dobândit nădejde de bucurie și ocrotitoare
 a vieții mele.

Mijlocitoare către Fiul tău și arvună tare a
 mântuirii; sprijin celor risipiți în păcat și bogăție
 în lipsuri și în potolirea ispitelor, dar și în
 chivernisirea vieții, purtându-mă de mână spre
 fericirea cerească; care dai răsplătiri de pace
 lumii întregi și bucurie desăvârșită și mântuire
 veșnică, în slujbele celor ce te pomenesc și a
 întregii Biserici.

Bucură-te, cea plină de har, Domnul este
 cu tine, binecuvântată ești tu între femei și
 binecuvântat este Rodul pântecelui tău, Iisus
 Hristos, Căruia Se cuvine slava împreună cu
 Tatăl și cu Sfântul Duh în vecii vecilor. AMIN!”.

DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI

— 13 SEPTEMBRIE — IOAN 3, 13-17

CONVORBIREA DINTRE ISUS ȘI NICODIM

„Zis-a Domnul: *Nimeni nu s-a suit în Cer, fără numai Cel care s-a pogorât din cer, Fiul Omului, care este în cer. Și precum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Fiul Său Unul-Născut, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să osândească lumea, ci ca să se mântuiască lumea prin El.*”

Iubirea cea după poruncă

„Într-atât a iubit Dumnezeu lumea încât pe Fiul Său cel Unul Născut L-a dat pentru ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 16)

Biserica noastră a rânduit ca Duminica premergătoare praznicului Înălțării Sfintei Cruci, ca și cea următoare acestui praznic, să fie menționate în chip deosebit în calendarul creștin, cu pericope biblice speciale, în legătură cu praznicul care se apropie, deci cu Crucea Domnului.

Convorbirea dintre Isus și Nicodim, devenit ucenic „în ascuns” al Mântuitorului vorbește despre „nașterea din apă și din duh”, renaștere spirituală cu harul lui Dumnezeu prin Taina Sfântului Botez și despre mesianitatea Mântuitorului, „Fiul Omului, care S-a pogorât din cer.” Fiul Omului, Dumnezeu și om, are putere de a se sui la cer și a se coborî pe pământ.

Mântuitorul Hristos S-a pogorât din cer și S-a făcut om și S-a suit în cer când S-a înălțat la cer, nedespărțit de sânurile Tatălui, pururea fiind împreună cu El.

La pedeapsa cu șerpii veninoși care mușcau pe israeliți la Edom, Moise s-a rugat ca Dumnezeu să izbăvească norodul de această pedeapsă. Și Dumnezeu a ascultat rugăciunile lui și a făcut Moise șarpele de aramă, culcat pe capul stâlpului, care să izbăvească pe Israel.

Șerpii cei veninoși închipuiau dia volul din Eden care a rănit de moarte sufletul strămoșilor neamului omenesc. Șarpele de aramă închipuia pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Care a luat chip de rob și Care S-a înălțat pe Cruce și dă viață veșnică.

Dumnezeu Tatăl L-a dat să sufere patimă, răstignire, moarte pentru ca oricine crede în El să nu piară în chinurile cele fără de sfârșit, ci să moștenească viața veșnică. El a voit să mântuiască lumea, iar la A Doua Venire să judece lumea cu dreptate. Prin Jertfa de pe Cruce ne-a adus mântuirea și ne-a încredințat că prin Ea ajungem la Înviere.

Dar Crucea Domnului a fost nesocotită de mulți, atât în trecut, cât și azi. „Cuvântul Crucii este nebunie pentru cei care pier, iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.” (I Corinteni 1, 18)

Hristos este Lumina lumii, deși mulți urăsc pe Dumnezeu pentru faptele lor neconforme cu iubirea, cu pacea, cu desăvârșirea aduse de El pe pământ, căci spune Domnul: „că tot cel ce face rele urăște lumina pentru ca să nu i se vădească faptele.” (Ioan 3, 20)

Să ne îngrijim dar de sufletul nostru, făcându-ne

următori ai lui Hristos, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „Dar tu, omule al lui Dumnezeu... urmărește dreptatea, evlavia, credința, blândețea, luptă-te lupta cea bună, cucerește viața veșnică la care ai fost chemat” (I Timotei 6, 11-12), „căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră.” (I Tes. 4, 3)

Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie

DOAMNE, IAR ÎMI PLEC GENUNCHII

de Magdalena Sabo

Doamne, iar îmi plec genunchii
Înainte Crucii sfinte,
Cu inimă zdrobită și cu lacrimă fierbinte.
Nu am mirul Magdalenei
Să Ți-l dau pentru-ngropare,
Dar cu plâns ca păcătoasa
Îți spăl sfintele picioare.

Am umblat prea mult pe lume,
În păcate și în rele,
Fără să mă gândesc la Ține
Ori la ceasul morții mele.
M-am gândit numai la lume,
La averi și la păcate,
Fără să-mi pese că Tu sângerezi
Și Tu suferi pentru toate.

Astăzi văd cu pocăință
Prețul scump al Crucii Tale
Pentru vina mea cea mare,
Pentru a vieții lume cale.
Și mă rog cu păcătoasa
Și tâlharul pe de cruce:
Iartă-mă și mă primește
Și-mi dă graiul Tău cel dulce.

ÎNĂLTĂREA SFINTEI CRUCII = 14 SEPTEMBRIE (POST)**TAINA CRUCII**

„Crucea este, adică, partea cea mai adâncă din taina mântuirii fiecăruia dintre noi, partea cea mai adâncă din taina mântuirii lumii întregi”, pentru că mântuirea noastră s-a înfăptuit prin pătimirea Domnului pe lemnul crucii.

„Cinstirea Sfintei Crucii începe din timpul Apostolilor: «Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume» (Galateeni 6, 14); așa scria Sfântul Apostol Pavel galateenilor, vorbind de taina Crucii. Iar, în altă parte, tot el adaugă: «Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier este nebulie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu» (I Corinteni 1, 18). Cu această cinstire față de taina Crucii au străbătut creștinii tot timpul prigoanelor, trei sute de ani, până la vremea când a venit la Roma marele Constantin împăratul.

Vremea marelui împărat, la rândul ei, a fost pentru creștinăta te ca o adevărată naștere din nou a evlaviei față de Sfânta Cruce, moștenită de la Apostoli. Mai întâi, împăratul Constantin însuși s-a creștinat, printr-un semn ceresc, ca și Pavel Apostolul pe drumul Damascului și a nume prin arătarea semnului Sfintei Crucii, în amiaza zilei, pe cer, alcătuită din stele și cu îndemnul tot din stele alcătuit: «Învinge prin aceasta!» Deci, văzând în aceasta un semn dumnezeiesc, împăratul porunci meșteșugarilor lui și făcând cruce mare din aur și din pietre scumpe, după chipul ce se arătase, porunci ca acest semn să meargă înaintea oștilor sale. Deci, lovindu-se cu oastea lui Maxențiu, marele Constantin intră biruitor în Roma (312). Siasa, plecat din Galia ca un păgân, după biruința de la Podul Milvius, pe Tibru, Sfântul Constantin intră în Roma, hotărât pentru Crucea lui Hristos și libertatea creștinilor, dând Edictul din Milan, de la 313.

Un alt fapt de sporire a evlaviei către Sfânta Cruce, fără de asemănare, a fost descoperirea la Ierusalim, tot în acest timp, a lemnului Crucii, pe care a fost răstignit, pentru noi, Hristos Domnul. Se știe că, ajuns singur stăpânitor peste toată împărăția romanilor, marele Constantin a trimis pe maica sa, Sfânta Elena, în Țara Sfântă, cu multă avere, spre cercetarea și înnoirea sfintelor locuri și spre căutarea lemnului Crucii Domnului. Deci, pe când se săpa pământul pentru temelile marii biserici a Învierii Domnului, din dumnezeiască orânduire, s-a aflat, nu departe de Sfântul Mormânt, trei cruci, adică Crucea lui Hristos și cele două cruci pe care au pățimit tâlharii. Și nu numai crucile, ci și piroanele le-au aflat. Deci, neștiind împărăteasa și întrebându-se care să fi fost Crucea Domnului, s-a arătat prin minunea ce s-a făcut cu o fecioară moartă ce o duceau la îngropare, că a înviat-o cu puterea Crucii lui Hristos, nearătând celelalte cruci niciun semn de minune. Și s-a închinat împărăteasa și a sărutat-o și, împreună cu ea, tot poporul. Și, neîncăpând tot poporul să se închine, s-a rugat mulțimea ca măcar să o vadă și să fie binecuvântată. Și s-a suit, atunci, fericitul Macarie, patriarhul Ierusalimului, pe un amvon înalt și a ridicat cinstita Cruce a Domnului, binecuvântându-i cu dânsa, pe care văzând-o poporul a început a striga: «Doamne, miluiește-ne!» Și a fost descoperirea aceasta a Crucii Domnului ca o zguduire a întregii creștinătăți și, de atunci, au început călătoriile în Țara Sfântă și, în fiecare an, praznicul Sfintei Crucii la 14 septembrie.

Alt fapt care a mărit cinstirea Sfintei Crucii a fost arătarea

semnului Crucii Domnului pe cer la Ierusalim, pe vremea împăratului Constanțiu, fiul marelui Constantin (337-361), în Duminica de Rusalii, la 7 mai 351, pe la ceasul al treilea din zi, ora 9 dimineața. (...)

A sporit, în sfârșit, cinstirea Sfintei Crucii și prin biruința ei asupra perșilor, pe vremea împărăției lui Heraclie (610-641). Perșii au cucerit Ierusalimul în anul 615 și l-au jefuit, luând între alte odoare de preț și lemnul Sfintei Crucii ducându-l în capitala lor, la Ctesifon. Dar împăratul Heraclie a trecut la luptă și a învins peste tot. Perșii au fost siliți să aducă în poi, la Ierusalim, lemnul Crucii, care a fost predat în mâinile lui Zaharia, patriarhul Țării Sfinte. Este drept că în anul 633, Heraclie a mutat, cu mare alai, pentru totdeauna, lemnul Crucii, de la Ierusalim, în capitala sa, Constantinopol. Dar de atunci, la Înălțarea Sfintei Crucii, la 14 septembrie, se prăznuiește și această biruință a Crucii Domnului asupra perșilor.

Firește, de la această dată, lemnul Sfintei Crucii a fost împărțit în părțile mici și trimis la diferite biserici. Dar, ca «Puterea lui Dumnezeu», Crucea Domnului își păstrează în lume, taina și lucrarea ei vie și întreagă. Ea rămâne cel mai înalt Altar al celei mai înalte Jertfe: dumnezeiasca Jertfă a Răscumpărării lumii întregi și a noastră a tuturor, o dată pentru totdeauna, în veci și de-a pururi. Acestei «Puteri a lui Dumnezeu» i se spune: «Crucii Tale ne închinăm Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o mărim».

Biserica latină prăznuiește și ea Înălțarea Sfintei Crucii, în fiecare an și tot la 14 septembrie. În afară de acest praznic, Biserica Ortodoxă cinsteste, de încă trei ori pe an, Sfânta Cruce: a treia duminică din Postul Mare, la 7 mai și la 1 august. Dumnezeuul nostru slavă!”

(Extras din **Proloagele**, luna septembrie, ziua a XIV-a)

DOMINICA DUPĂ ÎNĂLTĂREA SFINTEI CRUCI = 20 SEPTEMBRIE =

MARCU 8, 34-38; 9, 1

„Zis-a Domnul: *Cel care voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și mântuiască sufletul său îl va pierde; dar cine-și va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui. Și ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul său? Sau ce ar putea să dea omul în schimb, pentru sufletul său? Iar cine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam desfrânat și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni în slava Tatălui Său cu sfinții îngeri. Apoi a zis către ei: adevărat vă spun vouă că sunt unii, din cei care stau aici, care nu vor gusta moarte, până când nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind cu putere”.*

LUAREA CRUCII ȘI URMAREA LUI HRISTOS

Pericopa evanghelică Marcu 8, 34-38; 9, 1 dezvoltă analitic două planuri:

1. lepădarea de sine, luarea crucii și urmarea lui Hristos;
2. „pierderea” vieții pentru Hristos și pentru Evanghelie, în scopul mântuirii.

În perspectiva Sfântului Ignatie Briancianinov, „lepădarea de sine și luarea crucii presupun o asumare de bună voie a necazurilor, adică a nevoițelor care țin trupul în răstignire și smeresc duhul omului, care e aplecat fără încetare spre trufie, din pricina vătămării sale de către cădere. Cei ce nu au răstignit trupul lor, cei ce nu au înfrânat în ei dorințele păcătoase, nu pot fi în unire cu Hristos, aflându-se prin conlucrarea cu păcatul în împărțășire cu diavolul.” (*Experiențe ascetice*, vol. IV) Căci spune Sfântul Apostol Pavel: „Cei ce sunt în trup, a plăcea lui Dumnezeu nu pot.” (*Romani 8, 8*) sau „Cei ce sunt după trup, cele ale trupului cugetă.” (*Romani 8, 5*) Dar ce înseamnă a fi în trup și a cugeta cele ale trupului?

A te apleca spre viața pământească, lucrând doar pentru ea, ca și când aceasta nu ar avea sfârșit, a da întâietate patimilor trupesti care deseori, îmbolnăvesc trupul și slăbesc și omoară sufletul, în sensul cuvintelor pauline „cugetul trupului este moarte, cugetul trupului este vrăjmășie față de Dumnezeu, căci legii lui Dumnezeu nu se supune, căci nici nu poate.” (*Romani 8, 6-7*)

Sfinții Părinți consideră că postul este cel dintâi mijloc prin care trupul poate fi disciplinat, căci „începutul tuturor patimilor este îmbuibarea”. (*Sfântul Ioan Scărarul*) De aceea, prima poruncă pe care Dumnezeu a dat-o oamenilor dintâi a fost postul.

Fără post sau înfrânarea pântecului nu sunt cu putință nici lepădarea de sine, nici înfrânarea limbii, nici a duce o viață cu trezvie, de luare-aminte, de sporire în rugăciune, de recunoaștere a greșelilor și neputințelor proprii, de aplecare spre milostenie, de întoarcere spre pocăință, toate acestea însemnând de fapt, primirea crucii lui Hristos și urmarea Sa.

Ce înseamnă a urma lui Hristos și a „pierde” viața pentru El și pentru Evanghelie?

Aceste versete își găsesc echivalentul în cuvintele liturgice „și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm” și înseamnă a trăi curat în mijlocul lumii, a păzi poruncile și cuvintele evanghelice, a deveni cu întreaga

ființă jertfe bineplăcute lui Dumnezeu și adevărați fii ai Lui. „De suntem fii, suntem dar și moștenitori... împreună moștenitori cu Hristos (*Romani 8, 17*).

Întreaga pericopă trimite la ideea că doar prin cruce putem depăși fizic și spiritual hotarul acestui neam „desfrânat și păcătos”, dobândind mântuirea sufletului. Iar aceasta nu se poate realiza decât prin înfrumusețarea însușirilor firii, pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o spre sfințire, iar nu pentru a o duce la cădere.

Se cuvine, deci, să răstignim poftele cele rele și să ne întărim pe calea desăvârșirii, având ca temeii cuvintele Mântuitorului: „În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți! Eu am biruit lumea!” (*Ioan 16, 33*)

Monica Sîrbu

„ЕКЛО, ЕКОЛ, КАМА САВАНТАНИ?”

M-am răstignit între incertitudini ca și când aş aştepta noi răsărituri. Dar sunt răsărituri interzise, închise-n suflet.

Sunt prins într-o stare de sfârșire vinovată, cât timp nu fac nimic spre a ieși din ea. Nu știu de ce cred că o simplă deschidere a ochilor m-ar elibera din durerea fizică de proaspăt biciuit. Aproape mecanic ridic o pleoapă... și încă una, dar nu mai găsesc lumina ce ar trebui să fie în noi.

Mă aud strigând și nu-mi recunosc glasul. Și, parcă, am mai auzit undeva aceste cuvinte: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?”

Sunt răstignit

între ieri și azi

între azi și mâine

între Început și Sfârșit

Pentru o clipă, chiar am crezut că Dumnezeu mă va auzi, dar în același fel în care l-a auzit pe Fiul Său și pe Iona..., după ce l-a lăsat să se lupte cu deznădejdea și să cunoască strânsoarea suferinței celui părăsit.

Sunt înțeleștat

între aici și acolo

între pământ și cer

între mine și El.

Aștept o derăstignire a sufletului spre răsărituri depilate în lumini ce nu-și vor cunoaște apusul. Și-mi va fi iarăși sete și voi bea din apa vieții; și-mi va fi foame și voi mânca din pomul vieții, și va fi seară și va fi dimineață și va fi ... „un cer nou și un pământ nou.”

Monica Sîrbu

„LĂSAȚI COPILII SĂ VINĂ LA MINE...” (Matei 19, 14)

SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ... O RUGĂCIUNE

Dragi copii,
Mămica noastră ne iubește și are grijă de noi. Noi să încercăm să nu o supărăm, să fim ascultători și să rugăm pe bunul Dumnezeu să aibă grijă de mămica noastră. Puteți spune această frumoasă rugăciune pentru mama în fiecare seară înainte de culcare:

Rugăciune pentru mama¹

Pentru mine mama este
Zâna bună din poveste.
Doamne, dă-mi să o iubesc
Și să pot să-i mulțumesc.
Dăuiește-i bunătate,
Zâmbet, cântec, sănătate,
Și mai dă-i multă răbdare,
Să mă-învețe să cresc mare.
Și fă ca mămica mea
Să semene cu a Ta.

Luna viitoare vom învăța împreună o rugăciune pentru tăticul nostru.

1. Prof. Mirela Șova – *Rugăciuni pentru copii*, ediție revizuită, Editura Sfântul Dimitrie, București, 2004, pag. 16.

SĂ NE JUCĂM ÎMPREUNĂ!

Ghicitoare

Din ce ieși, crește;
din ce pui scade.

(*Răspunsul îl veți afla în numărul viitor*)

Trenul

Între două localități se deplasează în linie dreaptă un tren electric compus din 12 vagoane, cu o viteză constantă de 60 km/oră. Vântul suflă exact paralel cu trenul, în aceeași direcție de mers și tot cu 60 km/oră. **Întrebarea este** foarte simplă, dacă trenul continuă să se deplaseze în linie dreaptă, cu aceeași viteză cu a vântului, **în ce direcție se va ridica fumul locomotivei: înapoia trenului, înaintea sa ori drept în sus?**

(*Răspunsul îl veți afla în numărul viitor.*)

SĂ AJUTĂM PE COPILII MAI SĂRACI CA NOI

ОМЫБ МИЛОСТИ²

Într-o școală de la țară, la ora de religie, un copil l-a întrebat pe preot, care le vorbea despre milă, ca despre prima virtute pe care trebuie să o avem neapărat ca să ne mântuim:

- Părinte, dar eu, care sunt sărac și nu am ce dăru, cum să fac eu milostenie? Dacă aș avea și eu mai mulți bani, aș da cu dragă inimă, dar așa...

- Fiule, nu asta înseamnă milă. Uite, de exemplu, ieri dimineață, plecând cu treburi, am văzut-o peste drum pe mama ta, ieșind din curte și ajutând până acasă o bătrână, ce se ostenea cu o legătură de lemne.

Mai târziu, am zărit-o iarăși îndrumând un călător ce se rătăcise și, chiar dacă nu l-a putut ospăta, un sfat bun și o cană cu apă rece s-au găsit și pentru el.

Când vecina de alături a plecat în târg cu treburi, i-a lăsat în grijă copilul cel mic. Spre seară, când doi săteni se certau în drum, a ieșit și, cu vorbe frumoase, i-a împăcat.

Vezi tu, acum, ce este mila? Chiar dacă nu ai bani să dai și celorlalți, nimic nu te împiedică să-i ajuți cu atât cât poți. **Nu trebuie să dai din buzunar, ci din suflet!**

„Cu un bănuț dăruit, poți cumpăra cerul. Nu fiindcă cerul ar fi atât de ieftin, ci fiindcă Dumnezeu este atât de plin de iubire. Dacă n-ai nici măcar acel bănuț, a tunci dă un pahar cu apă rece!” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

De ce a creat Dumnezeu animalele?³

Animalele au fost făcute de Dumnezeu din dragoste pentru ele și pentru om. La început, în paradis, înainte ca oamenii să cadă în păcat, toate animalele erau bune și se înțelegeau unele cu altele. După ce omul a păcătuit și a fost alungat din Rai, durerea, răutatea și moartea au pătruns nu doar în sufletul omului, ci și în întreaga lume și astfel, au apărut și printre animalele vietăți sălbatice și crude, unele chiar periculoase: șerpi veninoși și scorpioni sau fiare sălbatice. Oamenii buni, însă, îi sunt recunoscători lui Dumnezeu pentru că a creat animalele, ce sunt atât de folositoare. Ele sunt de mare ajutor în gospodăria și pe lângă casa omului. Să ne amintim doar de lâna oilor, de mierea albinelor sau de laptele de vacă. Dar vietățile de tot felul nu sunt doar folositoare, ci îți încântă și ochiul și inima – nici nu știi ce e mai frumos: coada divers colorată a unui păun sau cântecul unei ciocârlii în zorii zilei; măreția unor gigantice animale marine sau delicațetea unui fluture minunat colorat?!

În Paradis toate animalele erau blânde și frumoase!

2. Leon Magdan – *Suflet de copil*, Colecția Pilde ortodoxe și povestiri cu tâlc, Editura Corint Turism, București, 2004, pag. 25-26.

3. Leon Magdan – *De ce a creat Dumnezeu animalele?*, *ABC-ul micului creștin*, Editura Mateiaș, pag 2-3.

Duminică a XVIII-a după Rusalii – 27 septembrie – Luca 5, 1-11

RESCUIREA MINUNATĂ // ADEVĂRATAI „SCENICI” AI LUI HRISTOS

„În vremea aceea ședea Iisus lângă lacul Ghenizaretului și a văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii ieșiseră din ele și și spălau mrejele. Intrând în corabia care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat; apoi, șezând în corabie, învăța din ea mulțimile. Iar când a terminat de vorbit, i-a zis lui Simon: depărtează-o la adânc și aruncați mrejele voastre, ca să pescuiți. Atunci, răspunzând Simon, l-a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am ostenit și nimic n-am prins; dar, la porunca Ta voi arunca mreaja. Și, făcând ei așa, au prins mulțime mare de pești, încât li se rupea u mrejele. Deci au făcut semn tovarășilor, care erau în cealaltă corabie, ca să vină să le ajute. Și au venit și au umplut a mândouă corăbiile, de erau gata să se scufunde. Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la picioarele lui Iisus și l-a zis: Du-Te de la mine, Doamne, căci sunt om păcătos; pentru că îl cuprinsese spaima pe el și pe toți cei care erau cu el, din pricina pescuitului atâtor pești pe care îi prinseseră; tot așa și pe Iacob și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau tovarășii lui Simon. Atunci Iisus a zis către Simon: nu-ți fie frică; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și, trăgând corăbiile la uscat, au lăsat totul și au mers după Dânsul.”

„Și trăgând ei luntrile la țărm și lăsând tot tui, L-au urmat pe Hristos”. (Luca 5, 11)

Pe una din luntrile lui Simon, pe țărmul Lacului Ghenizaretului sau Marea Galileii, săvârșește Domnul la începutul misiunii Sale o minune asupra frieri înconjurătoare, o „pescuire minunată.”

După cum pescarul își face datoria deplin după ce întinde bine mrejele și le trage cum trebuie, așa și Semănătorul cuvântului își îndeplinește misiunea numai după ce va învăța cuvântul dumnezeieștilor Scripturi.

După ce a terminat Domnul cu lucrul cel duhovnicesc, S-a îngrijit și de cele trebuincioase trupului: „Mânați adânc și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți.”

Petru se supune și arată respect și ascultare și ajutorat de ceilalți pescari, aruncă mreaja în apă. Iar la vederea mulțimii peștilor, au venit și fiii lui Zevedeu, căci se umpluseră cele două corăbii încât se afundau de greutate.

În primele veacuri, când Biserica era persecutată, creștinii aveau ca semn de recunoaștere chipul unui pește, căci în grecește era numit „IHTIS” și literele acestui cuvânt luate separat descoperă un simbolism a parte: „Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Mântuitorul”, o mărturisire de credință.

Pescarii de la Ghenizaret n-au văzut niciodată a tătă mulțime de pești prinși deodată în mreajă și s-a u minunat, dar s-au și temut, tea mă pe care Iisus a vindecat-o cu cuvântul: „Nu-ți fie frică. De acum vei fi pescar de oameni” sau: De acum nu vei vâna pești din lac, ci oameni din adâncul păcatului și al necredinței.

Astăzi, la două mii de ani, corabia Bisericii se umple cu suflete noi ce le pun în „mrejele” lor episcopii și preoții, ca odinioară Apostolii.

Cei din afara corăbiei, lumea secularizată, are nevoie de Hristos, de învățăturile morale ale Evangheliei, de puterea exemplului pentru a nu se afunda în mare. Nu poate exista pace, adevăr, dreptate, libertate fără Hristos și fără Evanghelia Sa.

Această credință ne întărește în bine, urmând supunerea Sfântului Apostol Petru, căci și pentru noi este deschisă mila lui Dumnezeu, pe care trebuie să o arătăm în bucuria unei vieți creștine adevărate.

Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie

Dacă vrem să fim Biserica lui Hristos...

- PAGINĂ DE ACTIVITATE PAROHIALĂ -

Motto: *Dacă vrem să fim Biserica lui Hristos, să fim biserică lucrătoare prin iubire!*

Despre GRUPUL PAROHIAL DE TINERET „ÎNĂLȚAREA DOMNULUI” T.C.-Jiv

În luna mai a.c. am participat, alături de Mădălina, ca reprezentanți ai Parohiei „Înălțarea Domnului”, la Adunarea Tinerilor Ortodocși din Oltenia de la Mănăstirea Tismana. Am trăit acolo clipe de poveste, de neuitat!

Adunarea a avut ca temă centrală voluntariatul tinerilor în parohie, sub forma grupurilor de tineri. Revenind acasă, am hotărât, împreună cu preoții slujitori ai Bisericii noastre, să înființăm un grup de tineret al parohiei. Zis și făcut! Pe 10 și respectiv 17 mai aveam deja primele întâlniri. De atunci însă, au trecut 4 luni în care noi, tinerii din această parohie, am făcut cunoștință, am stat de vorbă, ne-am jucat și am mâncat tort (cu ocazia onomasticii grupului) și prăjituri - unii am rămas tot copii :) -, am dobândit folos duhovnicesc, învățând fiecare din experiența celorlalți, pe scurt, ne-am bucurat sufletește unii de alții. Astfel că, în cadrul întâlnirilor noastre de duminică, printre alte activități, am purtat discuții pe teme precum: iubirea dintre un băiat și o fată, Arta comportamentului social, Muzica - folos sa u pagubă,

Internetul - blestem sau binecuvântare?, Buna înțelegere între părinți și copii, Toate sunt curate celor curați, etc., ca să a mintesc doar câteva dintre ele. De altfel, am avut parte și de diverse surprize plăcute!

Și fiindcă bucuria se împărtășește altora, și oricâți am fi, n u putem spune că suntem prea mulți tineri la întâlniri, vă invit, alături de Mădălina și de Părintele Olivia n și Părintele Gheorghe, și pe voi să participați la întâlnirile noastre din luna septembrie:

1. Duminică, 6 septembrie, tema este: „Prietenie și sinceritate”.
 2. 13 sept.: Datoriile tânărului ortodox față de Biserică și Patrie.
 3. 20 sept.: Tinerete, credință, bucurie!
 4. 27 sept.: „Nu trebuie să dai din buzunar, ci din suflet”.
- Vă așteptăm cu dragă inimă!

Radu-Bogdan Buțu

Pentru detalii și informații suplimentare: 0727.78.16.91 sau 0768.35.76.75 sau urmăriți avizierul de la intrare al Bisericii noastre!